

Revista elevilor din C.N. „Liviu Rebreanu” Bistrița

Codul

Anul III, nr. 2
apr.-iun. 2013

Iui

Rebreanu

S.C. Smart System S.R.L. Str. Ion Minulescu Nr. 1
office@smart-system.ro www.smart-system.ro

System

Vanzări:

- *calculatoare desktop și notebook*
- *echipamente periferice*
- *aplicații software diverse*
- *consumabile și papetărie*

Servicii:

- *reparăm calculatoare și alte echipamente*
- *instalăm, reinstalăm, configurăm aplicații de orice fel*
- *realizăm rețele de date și voce*
- *recondiționăm cartușe pentru imprimante și copiatoare*

Codul lui Rebreanu
Anul III, nr. 2, apr.-iun. 2013

Ziua mondială a cărții,

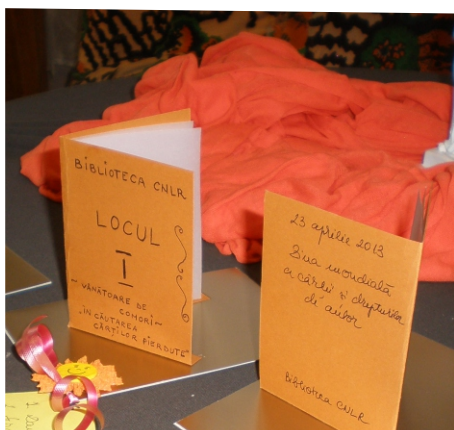
Cineva

Dacă aș putea fi altceva, n-aș fi o carte, dar, dacă aș fi o carte, cu siguranță mi-aș fi petrecut ziua de 23 aprilie „la Liviu”. Sigur nu aș fi avut fundiță, însă sigur aș fi fost găsită și regăsită de căutătorii de comori. Nu știu ce copertă aș fi purtat (hardcover sau broșată), dar știu cu siguranță că m-aș fi oglindit în ochii micuților din ciclul primar și aș fi fost citită, recită și răscită, cu voce tare sau mai încetă, de fete, de băieți... Și aș fi fost cântată, cântată și încântată, pe ritmuri de rock și sunete beatbox, trei zile-n șir, așa, ca-n povești....

Dar, dacă aș putea fi altcineva, fără îndoială aș vrea să fiu CARTEA, cea găsită și regăsită, cea citită și oglindită, cea cântată și încântată.

Armarius

CUPRINS

Cineva	1
În loc de tort... ..	3
Rock, rock și puțin beatbox.....	4
BBX, Mihai Zăvoian.....	7
La Poesia. Trecerea liberă.....	9
Apropierea, Marin Mălaicu-Hondrari.....	10
Virtualități electivă, Georgeta Măluțan.....	12
Casa somnului, Jonathan Coe	14
Micul prinț, Antoine de Saint Exupery.....	15
Shining, Stephan King.....	16
Mr Nobody.....	17
Primul și ultimul dans (I), Maria Bodiu.....	18
The Raven (II), Mihai Briciu.....	20
Respir cu pauze de masă, Ilinca Mare	23
Avem un calorifer stricat, Ilinca Mare.....	23
Gastronomie, Ilinca Mare.....	23
constantă, Alexandra Turcu.....	24
Om, Ancuța Bora.....	24
A renunța la, Andreea Ferenc.....	25
Voiaj în portretistica, Andreea Ferenc.....	25
De venire, Alexandra Turcu	26
Scuză-mă, dar mă cunoști, Teo.....	28
The Witcher 2: Assassins of King, Sebastian Mariașiu.....	30
Assassin's Creed III, Andrei Nacu.....	31
Rebus.....	32

Redacția

Maria Bodiu

Teodora Buhos

Sebastian Mariașiu

Bogdan Mic

Doris Precup

Luisa Szas

Alexandra Turcu

ilustrații realizate de **Antonela Lowemberger**

coperta: **Teodora Buhos**

Grammar Nazi: **Alexandra Turcu și Andrei Herinean**

Codul lui Rebreanu = ISSN 2247 - 8248

Codul lui Rebreanu
Anul III, nr. 2, apr.-iun. 2013

Ziua mondială a cărții

În loc de tort...

Dacă într-o noapte de iarnă un călător... De fapt, dacă într-o dimineață de primăvară niște elevi... Niște elevi ce? Ce să facă niște elevi într-o dimineață de primăvară? Să chiulească de la prima oră, ca să meargă să-și bea cafeaua? Da, poate că da, având în vedere faptul că atunci, la noi, încă se mai sărbătorea Ziua Internațională a Cărții (și a drepturilor de autor, dar asta nu prea contează pentru elevi). Și, la o astfel de sărbătoare, se știe, se bea multă cafea!

Deci, într-o dimineață de primăvară, niște elevi nu au mers totuși la cafea, ci în clasele primare. Puteau foarte bine să-și ascundă chipurile în spatele cărților aduse cu ei, pentru că, spre deosebire de așteptările lor, atunci ceea ce a contat nu a fost cât de încrețit le era părul sau cât de în uniformă erau îmbrăcați, ci ce sunet avea vocea lor. Da, accentul

nu a fost pus pe vizual, ci pe auditiv. Nu-mi desena o oaie, citește-mi-o!

Eu m-am întâlnit cu clasa a II-a C, iar începutul a fost amuzant de promițător:

- Știți ce s-a sărbătorit ieri?
- Da, Sfântul Gheorghe!

Copiii au fost impresionați să afle că și Cartea are o zi și mă așteptam la o replică asemănătoare cu cea a fetiței dirigăi, de Ziua Poeziei: „Mami, Poezia are tort?” N-au Cartea și Poezia tort, că, la cât sunt de smintiți scriitorii și poeții, sigur s-ar certa, vrând să sufle toți în lumânări. Și-apoi să

vezi, tu, ceartă-n versuri!

Din cauza posibilului incident creat de tort, am sărbătorit Ziua Cărții citindu-le copiilor, timp de zece minute, un fragment dintr-o carte aleasă de noi. Eu m-am bucurat să-mi aud vocea parcurgând debutul „Aventurilor lui Habarnam și ale prietenilor săi” și să ascult liniștea din vocile elevilor. Privirile le erau mărite și, cu ele așa, sigur au putut cuprinde întregul Oraș al Florilor. Nu am reușit să ajung la partea în care Habarnam crede că i-a căzut o bucată din Soare în cap, dar copiii sigur s-ar fi regăsit în acel capitol, pentru că fix așa arătau în timp ce le citeam: ca și cum ar fi fost

plini de soare în ei. Și cu atâta lumină ieșindu-le din burta lor mică, nici n-au observat când s-a sunat în pauză. Și, așa de uimită de cât erau ei de uimiți, am uitat că trebuia să plec...

Le-a plăcut, știu că le-a plăcut. A doua zi, m-am întâlnit cu unul din elevii din a II-a C. Strângea în brațe „Aventurile lui Habarnam și ale prietenilor săi”.

Ale Te

Rock, rock și puțin... beatbox

Simpla menționare a cuvântului „concert” ar trebui să invoce o imagine a unei încăperi destul de mare și de întunecată cât să conțină zeci de corpuri asudate, aruncate împreună într-o învălmășeală de nedescris. Aduagă „rock CNLR” și o să vezi brusc o schimbare: camera devine aerisită și luminoasă, scena se înalță puțin peste capul prietenului tău de 1,70, oamenii stau pe scaune. A, da, numărul lor se micșorează. Tare.

Am venit la concert doar ca să mă distrez și eu. Nu că aș fi vrut să dau 2 lei pentru niște cărți—pff, cui îi trebuie cărți? Dă-le-n... bine, bine, nu mă pricep la actorie. Dar puteam la fel de bine, părerea mea la început, cum stăteam eu și mă gândeam, în timp ce mă holbam plictisită la un perete, să plătesc doar biletul și să plec.

Mda.

Halal spirit rock.

Sinceră să fiu, eu mereu am ascultat rock. Încă de mică. Stăteam și dădeam din cap la Voltaj (pe vremea când erau încă *rock*—mă uit urât la voi, Voltaj), Iris, etc etc. Apoi am abandonat rock-ul românesc pentru cel străin, iar singura dată când m-am îndepărtat a fost pentru o perioadă îndelungă care a fost întreruptă. Întreruptă și, din fericire, transformată într-o perioadă de învățare a trupelor despre care nu auzisem niciodată, sau pe care nu fusesem niciodată înclinată să le ascult (mulțumesc, IT, SM.).

Mda. M-am abătut de la subiect.

Să revenim.

Ne-am luat locurile undeva la mijlocul sălii și am așteptat.

Și am așteptat.

Și am așteptat.

Urăsc să aștept, știți?

Tic-tac, tic-tac.

Brusc, se lasă o tăcere deplină. Din primele rânduri se ridică o formă micuță, slăbuță, îmbrăcată în fustă, și se repede cam amețită spre scări, pe care le urcă destul de repede. Face sala

Codul lui Rebreanu
Anul III, nr. 2, apr.-iun. 2013

Ziua mondială a cărții

să râdă ușor cu discursul ei (care e extraordinar și minunat și super formulat și atât de elevat că poate să-i aparțină doar subsemnatului, adică mie) și își dovedește puterile de actriță. E ca o supereroină. Bubbles, ceva.

Prezintă trupele, membrii componenți ș.a.m.d. Coboară, zâmbind. Se repede în rânduri.

Bitter Alley începe. Destul de buniței...

Antonia uimește, ca întotdeauna. Are voce faină, fata asta. Și cealaltă care cântă e okay.

Apoi, după ce termină, vine Mihai Z-ceva, și face un beatbox de te doare capul. Adică foarte fain. Lasă sala mască. Aplaudăm prelung și unii dintre noi chiuie. Să vezi pe cineva cu abilitatea de a produce sunete cu atâta măiestrie e extraordinar; parcă te-ai afla față în față cu un geniu. (Și, apropo, se zvonește căăă ar fi și la CNAM un beatbox-er, dar nu cred că e mai tare ca al nostru. Bineînțeles că nu e. Doar e de la Andrei.)

White December urmează, ultimii... Scurt și la subiect, cântă destul cât să ferească toată sala. Pavel, unul dintre cântăreți, se pricepe bine. La fel și un tip de la chitară, al cărui nume nu l-am învățat încă.

Zina mondială a cărții

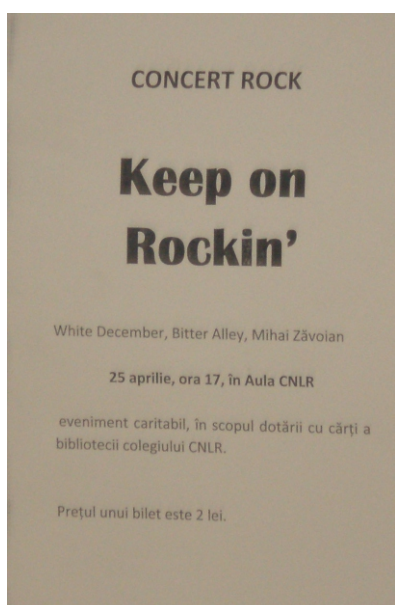
Codul lui Rebreanu
Anul III, nr. 2, apr.-iun. 2013

Concertul se sfârșește cu jumătate sala, dar cu o dispoziție foarte bună. Plecăm care încotro, surâzând, după ce aflăm că au fost strânși o sută și ceva de lei, bani de cărți... unii spre casă, eu și S spre Petru, să ne luăm câte un covridog.

The end

Luisa

Codul lui Rebreanu
Anul III, nr. 2, apr.-iun. 2013

Ziua mondială a cărții

Mihai Zăvoian

Beatbox

Aceasta este povestea mea despre cum am ajuns să practic o artă rară și spectaculoasă, numită „beatbox”.

Descoperisem câteva video-uri cu Felix Zenger și Joseph Poolpo, acum câțiva ani și credeam că ăsta e un fel de freak talent pe care îl au 5-10 oameni în lume și care e total inimaginabil și inexplicabil. Am mai găsit câțiva astfel de „freaks” și începusem să-mi schimb părerea, astfel că am mai căutat niște tutoriale, dar nu prea erau bune pe atunci. Așa că am lăsat-o baltă, o vreme. După aceea l-am văzut pe Cosmin Agache la „Românii au talent” și acela a fost primul pas în a înțelege că beatboxingul nu e ceva care nu poate fi învățat, dacă și un puști de vârsta mea, de la mine din țară, făcea asta. Mi-a crescut interesul mult atunci. Uitându-mă pe internet, „am dat” peste canalul de YouTube al lui Cosmin și am văzut un „like” spre un tutorial al lui FatTonyBBX. Tipu' avea multe tutoriale bune, de la zero și atunci m-a lovit. Am realizat că beatboxing-ul putea fi învățat, mai exact că eu puteam să-l învăț, iar pentru mine urma să fie ceva extrem de tehnic, exact și sistematic. Mi-am dat seama că toată muzica aia făcută pe gură nu-i decât o înșiruire de sunete, anumite sunete așezate într-o ordine deloc la întâmplare. Înclinația spre materiile reale (fizică, mate, info etc.; tehnicitatea și gândirea logică, sistematică mă caracterizează), m-a „ajutat” să dezvolt o pasiune uriașă pentru beatboxing. Datorită ei, am înțeles extrem de rapid cum se face fiecare sunet de bază, acesta fiind doar un pas intermediar către tehnica adevărată: începeam

să învăț beat-uri mai simple, tocind ordinea sunetelor, după care le amestecam îmbinând ritmuri. Învățam de la beatboxerii de pe youtube, redând la viteză mică și notând pe hârtie sunetele, apoi începeam să fac beat-uri cu melodii sau versuri, scriind beat-ul și melodia pe hartie, pe timpi și văzând ce sunet îi corespunde unei note din melodie etc. Ca reper, în prima zi am învățat cover-ul de la „Drop It Like It's Hot” a lui Snoop

Dogg, învățând sunetele kick, simple snare și clop și tocind vreo oră până am putut să fac: B cl B Pf cl B cl B cl Pf. În prima săptămână învățasem deja tehnica de beatbox „Wind Technique”, a lui Kenny Muhammad. Așa mi-am format și urechea, după care am început să-mi dezvolt propriul stil. Fără supărare, dar mulți dintre cei care „s-au apucat de beatbox” recent (câteva săptămâni/luni) nu știu nici cu ce se mănâncă multe sunete sau ritmuri de bază. Aș spune că, în primul rând, în beatbox sunt implicate talentul și înțelegerea fiecăruia. Eu am ales să înțeleg și învăț beatboxingul ca pe un instrument și/sau o limbă străină și, din fericire, mintea mea de tocilar m-a ajutat la asta. După-aia a venit munca și repetarea. 2 ani de muncă, până acum, în care nu trece o lună fără să mă uit înapoi, mirându-mă cât am învățat și cum mi-am perfecționat sunetele. Pentru a fi bun în beatbox, este nevoie de extrem de multă muncă dintr-un singur motiv: este ceva care se învață doar individual, singurele indicații fiind video-tutorialele de pe YouTube care acoperă aspecte de bază. Există sute de lucruri mărunte pe care nu îți le poate spune nimeni. Când repeți ore pe zi, până la urmă, ajungi la tot felul de concluzii, precum faptul că trebuie să-ți ții vârful limbii puțin mai într-o parte pe cerul gurii, astfel ca un sunet „x” să se audă, zic eu, mai clar, că o secvență anume de sunete poate fi făcută mai ușor dacă ții buzele într-o poziție puțin diferită etc. Ajungi și să descoperi sunete și beat-uri noi. Beat-urile sunt făcute din secvențe scurte de sunete care, fiind repetate mult, vin pe loc precum cuvintele într-o limbă străină bine-învățată și formează „propoziții” noi, adică ritmuri noi.

Pe scurt, în beatbox este nevoie de multă pasiune, de talent și mai ales de perseverență.

Codul lui Rebreanu
Anul III, nr. 2, apr.-iun. 2013

Ziua mondială a cărții

„La Poesia. Trecerea liberă.”

Oare ce te poate face bine primit în liceul concurent? Se pare că poezia și poetul. Sau poetul și poezia. În rolul principal și-n blugi, Marin Mălaicu-Hondrari, scriitor sângeorzan al cărui roman (e poet de fapt, dar scrie și romane!), „Apropierea”, urmează să fie ecranizat. Scriitor sângeorzan a cărui prezență s-a așezat pe un scaun nu doar la CNAM, ci și la întâlnirea dinainte, de la ArtGaleria, cu Filip Florian. Cine credea până în ziua aceea că toți scriitorii sunt morți, a avut ocazia să afle adevărul. Da, mai sunt și scriitorii vii și ăștia-s cei mai faini: nu doar scriu, ci și vorbesc, beau multă cafea, fumează foarte des și sunt preocupați de fotbal.

Cei din Andrei nu-l așteptau pe Marin Mălaicu-Hondrari cu un tron (dacă ar fi existat totuși unul în bibliotecă, sigur ar fi fost pentru fantoma lui Flaubert), cum să vă zic, scriitorilor vii le plac mai mult chestiile simple, cred că îi fac să-și dea seama că n-au murit încă, pentru că-i foarte posibil să creadă și ei la un moment dat că sunt morți, la cât de des sunt considerați așa. Cei de la Andrei îl așteptau pe Marin (da, scriitorilor vii le poți zice doar prenumele, nu se supără) cu o canapea și cafea și tare mult i-a plăcut așa!

A vorbit despre fotbal. A vorbit despre mașini. Literatura contemporană e ca un model nou de Volvo, așa a zis. E important să citești literatură contemporană, ca să poți trăi, ca să ai iluzia că poți trăi în prezent. E important să știi că în scris întotdeauna pierzi, ca să fii conștient de riscurile pe care ți le asumi atunci când se ia apa și, pentru că nu te mai poți bălăci, te apuci să arunci cu niște cuvinte pe o foaie de hârtie. Scrisul necesită atenție, e ca un joc de poker. „Avea 80 de ani și niciun viitor pe pământ” (Eliot). Angela Marinescu.

Despre cărțile lui a spus că nu vrea să vorbească și zău că l-am înțeles, mă gândesc că e tare plictisitor să repeți același lucru și te și poți rușina. Însă, evident că evitarea acestei teme a fost imposibilă, mai ales că, din mână în mână, se plimbau exemplare din „Apropierea”. A vorbit, așadar, că doar ce era să facă, și despre cărțile lui, a vorbit despre ecranizarea romanului, a citit un fragment din el, iar apoi i s-a alăturat o profesoară de acolo, citind și ea un capitol, unul dintre capitolele mele preferate din carte, despre o poetă care merge într-un sat pentru a fura cărți, dar ajunge să-și cumpere o fântână.

Am așteptat, din cauza profesoarelor cu prea multe lucruri pe care le vroiau clarificate, până în momentul în care Marin mi-a semnat cartea („la 2 zile distanță”, tot a lui și de poezie) ca să-l pot întreba: cât din Ana Dragu se păstrează în Lidia? Răspunsul e pentru mine, cu întrebarea puteți să faceți ce vreți, deja am pus-o.

Cititorii aruncă priviri. Nu mănâncă, nu dorm, nu se cațără în copaci, ci aruncă priviri. Asta înainte să înceapă lectura, fiind ca un experiment: îmi arunc privirea pe fragmentul ăsta și văd ce reacție are, dacă-i convine și se simte confortabil, întorcându-se mulțumită, sau, dacă, dimpotrivă, se întoarce la mine cu dureri de cap și coșuri. Așa gândesc cititorii și, conștientizând aceasta, am hotărât să creăm o rubrică ce conține mostre de text, care sunt fix ca cele de parfum. Nu ai de unde să îți dai seama dacă îți plac, până nu le probezi, iar dacă simțul tău olfactiv se arată încântat și începe să clipească mai des, te dai cu acel parfum în fiecare zi.

Există un singur avertisment care trebuie agățat de această nouă rubrică, pentru ca scopul ei să nu fie interpretat greșit: Citiți cărți, nu doar fragmente din cărți!

Apropierea

Marin Mălaicu-Hondrari

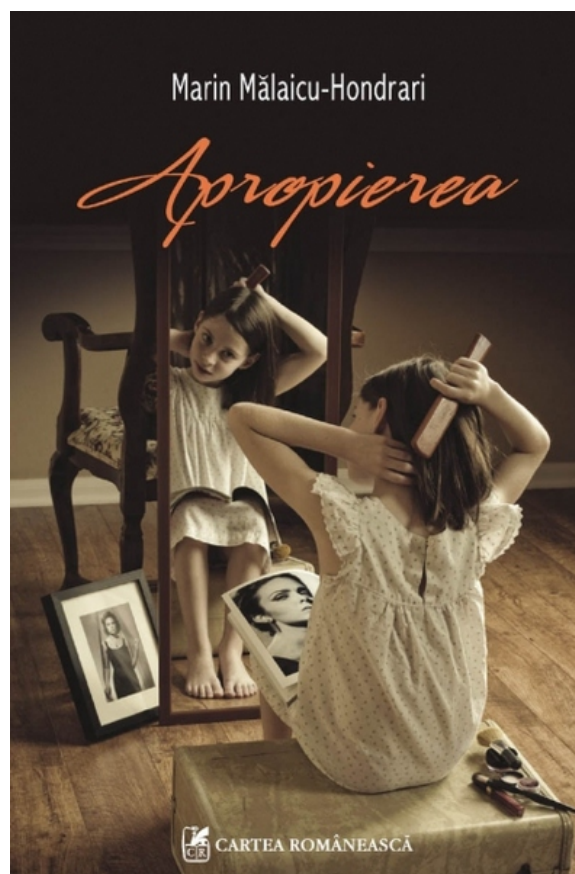
„Ce scrie aici? pentru Lidia, la madre de la poesia. Și cine semnează? Nimeni altul decât The Great. Mă compătimiți că îmi cade părul, nu vă uitați la zâmbetul meu știrb, iar înțepăturile de la perfuzii mi-au făcut brațele de nesuportat. Repetați după mine: doamnă, poezia omoară. Voi chiar vă imaginați că aveți habar cum stă treaba cu poezia. Scriitorii sunt convinși că știu ce e aia poezie. Căcat. Nu e niciun mister. Sunt fapte. Ce scria pe mașina mea?! La poesia. Trecerea liberă. Eram în stare să conduc 22 de ore, cu dreptul pe jumătate mort și dacă unul dintre ei, fie Parfenie, fie Adrian, fie The Great ar suna acum din Georgia, aș demara fără să ezit. Nu vă uitați la mine că sunt mică și pipernicită ca o râie, cum zice cineva de care vouă nici că vă pasă, îmi pare rău să vă dezamăgesc, dar mama poeziei arată exact așa: cu șoldurile strâmbe, cu țâța fleșcăită, cocoșată și șchioapă rău. Doamnă, poezia omoară! Iar aici ce scrie? Pentru Lidia, stăpânița și păzitoarea noastră. Semnat Adrian, adică Adrian Petru Constantin. Exact. La madre de la poesia și păzitoarea. Nici asta nu știți ce înseamnă. Nu știu ce să mă mai fac cu voi. Mă faceți să mă împiedic în halat. Și fără țigări, fără cărți, repaus total. Noroc că știu pe de rost niște chestii. Tot ce am reușit să fac a fost să transform o pătură

Codul lui Rebreanu
Anul III, nr. 2, apr.-iun. 2013

File dintr-o carte

Într-un poncho. Va trebui să plătesc, spitalul ăsta e o hoție pe față. Dar eu pot să aștept. La madre de la poesia poate să aștepte. Aștept să mai scriu o carte și să le-o dau. Mă pregătesc de întâlnirea cu ei, de reîntâlnirea noastră. Deja am cerut să-mi fie adusă mașina. O puteți vedea acolo, în parcare. Una albă. Nenorociții. Albă!!! Au făcut-o albă! Păi mașina asta trebuia văzută când era portocalie și plină de versuri. Capota îi aparținea lui Gellu Naum: poate că totul se petrece într-o vacă. Scris cu negru. Magistrul Ursachi deține portbagajul: de la o frunză la altă frunză e o depărtare fără sfârșit. Aurel Dumitrașcu pe dreapta: cerul începe de la glezne. Aici a trebuit să tragem la sorti. The Great propusese anul cel mai bun e anul în care mori, eu propusesem eu nu vreau să trăiesc eu vreau să citesc, iar Adrian nu mai știi ce, legat de flori, care și ele sunt negre, dar a ieșit versul propus de Parfenie, el, care nu prea avea noroc, dar abia mai târziu am înțeles de ce, pentru că nu avea nevoie de noroc. Virgil Mazilescu pe stânga: sunt singur. am inventat poezia și nu mai am inimă. La fel, alegerea lui Parfenie. Mult aplaudată, îndelung sărbătorită. și când mă uit acum pe fereastră, prin ochiul ăsta de geam, crăpat și murdar și văd hidoșenia albă, spurcăciunea care odată era cea mai credincioasă mașină, îmi vine să nu mai ies de aici, să vă rog pe voi să plecați, sau să vă dau afară, mai degrabă. Fără rost am avut degete lungi toată viața. Ca soarele negru al melancoliei? Ca soarele negru al melancoliei. Vedeti? Puterea e numai și numai a poeziei. Puteți să vă hliziți. Eu mă bâlbâi și bolborosesc. Mergeți. E un microbuz închiriat care așteaptă să vă ducă pe Golgota. Locul meu e încă aici. Mamă și păzitoare. O carte nu te poate lăsa să mori.”

(fragment din „Apropierea”, Marin Mălaicu-Hondrari)

Salvări

*Profy n-ar vrea să-i plictisească pe studenți. Dar ei sunt de atâtea feluri... Cum să vorbești pentru toți ca pentru unul? Cum să-ți construiești, ca profesor, discursul, astfel încât mesajul să fie trimis spre elevi și nu spre o clasă? Câte nuanțe ar trebui să aibă? Probabil că cel puțin atâtea câți receptori sunt. Prin cartea sa, *Virtualități electiv*, apărută la Editura Charmides, Georgeta Măluțan reușește să stabilească o situație de comunicare favorabilă, evidențiind faptul că un noi este format din persoane diferite, ce trebuie aduse în același timp, același spațiu și mai ales în aceeași stare. Și, până la urmă, chiar și noi + voi = noi.*

Cartea este adresată *tuturor celor care respiră pixeli*, care consideră că virtualul presupune nu transformarea apropierii în depărtare, ci a depărtării în apropiere. *Web 2.0. e un aliat, te aduce, ca profesor, în mijlocul elevilor, al întregii comunități educaționale*, așa afirmă autoarea în prefață, valorificând eficiența utilizării Internetului ca un canal de comunicare suplimentar, dacă nu chiar principal. O oră pe zi nu este suficient, *o lecție nu ține o oră*. Sala de clasă nu este un spațiu adecvat, impune comunicării un caracter formal, iar catedra devine o graniță, separă, împiedică posibilitatea creării de legături. Un blog reușește să prelungească durata procesului de învățare și să aducă elevii și profesorul împreună, să-i transforme în noi.

Prima parte a cărții, *Marea Dragoste cu un Desert fugar*, cuprinde postări despre școală, de pe cele două bloguri ale Georgetei Măluțan, case care au devenit Acasă și în care locuitorii se simt atât de bine, încât nici nu sunt tentați să privească pe geam sau să deschidă ușa. Lumea exterioară este adusă în interior și este transformată în oglindă, iar imaginea

prezentată acolo se modifică în funcție de cel care privește și se privește.

Postările integrate în *Virtualitățile electiv* nu redau rezultate, ci mai ales procese, deveniri.

Clasele se modifică, a IX-a ajunge să fie a X-a, apoi a XI-a, a XI-a ajunge să fie și să rămână a XII-a. Nici persoanele (chiar personaje) nu sunt aceleași: ele devin, dispar, (re)apar, iar portretele nu sunt niciodată oferite complete. Imaginea unora este redată din profil sau din față, iar a altora din spate, unii sunt amintiți pentru un zâmbet, pentru un dar oferit sau primit sau pentru o stare creată, iar alții pentru o atitudine care surprinde și se surprinde.

Dacă în timpul orei de română nu au reușit, prin postările incluse în carte, lecțiile cu siguranță se vor transforma în Lecții, pentru că blogurile pot fi privite adesea ca extensii ale celor 50 de minute de învățare, datorită textelor evocate acolo, a recomandărilor de lectură. Urmărind blogurile, am ajuns să-i cunosc pe Sorescu, Paler, Stănescu, Noica și Ana Blandiana, scriitori cu care mă întâlnesc acum în fiecare zi și de a căror companie mă bucur de fiecare dată. Urmărind blogurile, am învățat să reconstitui *Portretul lui Dorian Gray*, am reușit să identific *Adevărul minciunilor*, să urmăresc succesiunea de ipostaze pe care Florin Iaru i le atribuie personajului Albă ca Zăpada și să fac paralele între singurătatea noastră și singurătatea lui Momo, personajul lui Romain Gary.

Partea a doua a cărții constă în reproducerea textului piesei de teatru realizate de Georgeta Măluțan, *Tabula rasa*, și se regăsește oarecum și în prima parte, prin postările ce fac referire la spectacol. *Lupt zilele astea cu postmodernismul pe două fronturi, dintre care unul e scena, altul e bacul*, așa afirmă autoarea. Sau *am făcut la ore de dirigenție pe scenă și mai ales în spatele ei, pe scara aia lungă de la demisol cărată cărată că-ra-tă de a început lemnul ăla să înmugurească în Marea Împărăție a Educației*.

Piesa de teatru este în locul ultimei ore de română și nu are rolul de a marca despărțiri, ci nedespărțiri, are rolul de a întări convingerea că legăturile stabilite în liceu vor (mai) ține, chiar dacă, așa cum scria autoarea în *Complexul Penelopa, mai greu decât să rămâi e numai să te-ntorci*. *Tabula rasa* este un text-parabolă, scris în două tonalități diferite și amplasat în Marea Împărăție a Educației, într-o altă variantă de CNLR, este un text-cadou, ce reușește să surprindă pe toți spectatorii, mai ales datorită faptului că sunt și ei incluși în acesta, prin replici rostite în timpul sau după orele de română.

Virtualitățile elective ale Georgetei Măluțan demonstrează că școala poate fi altfel nu doar o săptămână, că școala este întotdeauna altfel, că este chiar Școală, dacă găsești perspectiva potrivită din care să o privești și din care să te privești, iar, datorită blogurilor și activităților autoarei, pot să spun că acum îmi place mai mult la școală decât îmi plăcea în generală. Textele incluse aici sunt încercări de salvare a unui timp ce nu mai încapă în clepsidră, ce nu vrea să mai încapă și care găsește în virtual locul favorabil. Tu ce vrei să salvezi?

Ale Te

Casa somnului

Jonathan Coe

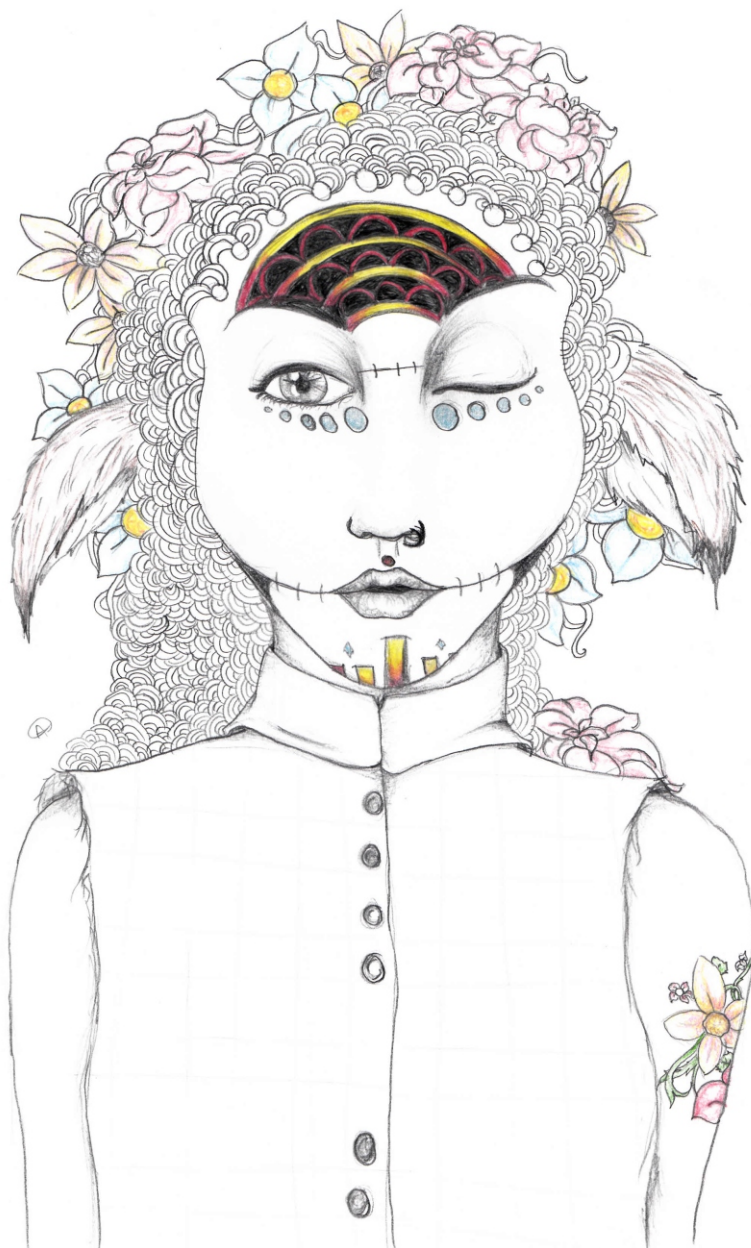
Somnul - blestem sau binecuvântare?

Aceasta este dilema unuia dintre personajele romanului „Casa somnului” de Jonathan Coe, o carte remarcabilă, tocmai pentru subiectul ciudat pe care îl abordează.

Acțiunea gravitează în jurul clinicii Ashdown, pentru insomniaci și oameni cu alte probleme legate de somn, din Marea Britanie. Evenimentele sunt prezentate pe două planuri, trecutul împletindu-se cu prezentul și completând imaginea de ansamblu. Romanul este structurat în cinci părți, fiecare reprezentând una dintre cele cinci etape ale somnului. Pe lângă frământările personajelor și continua luptă de a-și depăși condiția, romanul tratează problematica iubirii imposibile și sacrificiile făcute în numele ei.

Mi s-au părut interesante detaliile științifice referitoare la somn, la vise sau la diverse boli. Puteți afla ce înseamnă și cum se manifestă narcolepsia sau cataplexia, precum și atitudinea bolnavilor aflați între vis și realitate.

Cartea se adresează unui public pasionat și interesat de mentalitatea și caracterul uman, dar și de răsturnările de situație.

linca

Micul Prinț

Antoine de Saint-Exupery

El este Micul Prinț. Vine de pe o planetă îndepărtată și mică, repetă o întrebare până îi află răspunsul, dar, totodată, ignoră întrebările celorlalți, îi place să privească apusurile, mai ales când e trist, și se gândește întotdeauna la floarea lui.

Drumul de la planeta sa și până pe Pământ este un drum inițiativ, pentru că Micul Prinț se întâlnește de-a lungul lui cu personaje de la care învață, conștientizând aceasta și străduindu-se să nu uite lecțiile primite (pentru a fi sigur că o să le rețină, le tot repetă). Cel mai mult m-a impresionat dialogul dintre Micul Prinț și vulpe, care îl învață pe protagonist ce înseamnă prietenia, că sinonimul verbului „a se împrieteni” este „a îmblânzi” și că „devii răspunzător de-a pururi pentru ceea ce ai îmblânzit.” Micul Prinț este răspunzător pentru floarea lui.

Inițierea personajului principal este completă numai în momentul întoarcerii pe planeta sa, dar, înainte de asta, Micul Prinț reușește să-i schimbe viziunea despre lume aviatorului care s-a prăbușit în deșert și căruia protagonistul îi povestește despre casa și despre călătoria lui, determinându-l să ajungă la concluzia că întotdeauna copiii înțeleg mai mult și mai bine decât oamenii mari și că este obositor pentru aceștia să le tot explice adulților. Din perspectiva aviatorului sunt redată evenimentele prezentate în carte, el este cel care atestă existența Micului Prinț și care ni-l descrie așa, iar, la final, ne roagă pe noi, cititorii, indicându-ne o priveliște:

„Uitați-vă cu luare-aminte la priveliștea aceasta, astfel încât să fiți siguri că o veți recunoaște, dacă într-o zi veți călători prin Africa, în pustiu. Și dacă veți ajunge să treceți pe acolo, vă rog din suflet, nu vă grăbiți, zăboviți puțin în dreptul stelei. Atunci, dacă vine la voi un copil, dacă râde, dacă are păr de aur, dacă nu răspunde când e întrebat, veți ghici desigur cine e. Fiți buni, atunci! Nu mă lăsați să fiu atât de trist: scrieți-mi de îndată că s-a-ntors...”

Știu ce ai citit aseară

Codul lui Rebreanu
Anul III, nr. 2, apr.-iun. 2013

Shining

Stephen King

Cartea reliefează povestea unei relații paranormale dintre o familie aparent mediocră de americani și un hotel izolat undeva în munți. Jack Torrance, scriitor și cap de familie, acceptă o slujbă de îngrijitor al hotelului “Overlook”, situat în inima munților; convins că această mutare îi va fi de mare ajutor în cariera sa și că îi va aduce și un plus de bani, Jack își aduce soția – Wendy Torrance, și pe fiul său, Danny Torrance, pentru a petrece împreună cele șase luni de contract, ca îngrijitor. Locația și construcția au ceva anume, prevestitor doar pentru cineva anume, ceva greu de pus în cuvinte astfel încât nici să nu sperie clienții, dar nici să nu ascundă trecutul. Deși este pus în temă de către director despre o anumită întâmplare sumbră...

Chibi

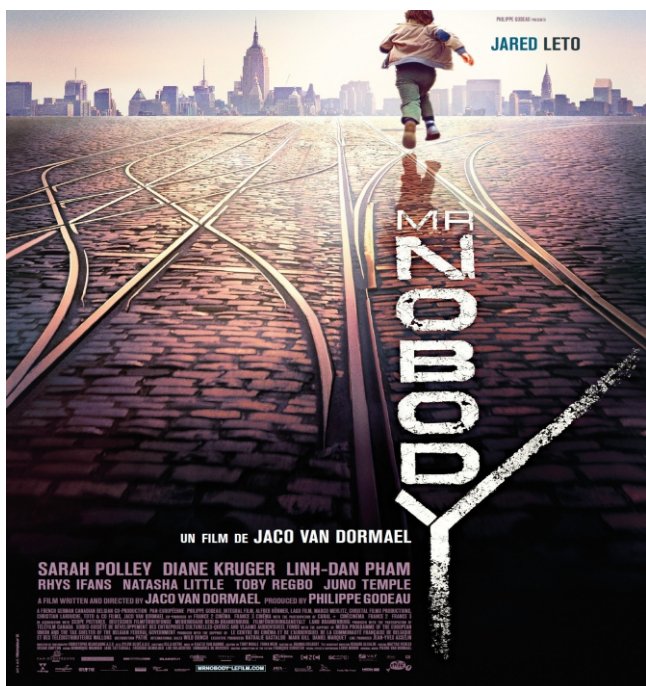
Codul lui Rebreanu
Anul III, nr. 2, apr.-iun. 2013

Știu ce ai văzut aseară

Mr. Nobody

Nemo Nobody. Adică de două ori nimeni. Nimeni în două limbi diferite. Acesta este protagonistul filmului: un om care și-a pierdut identitatea și încearcă să și-o regăsească sau, în funcție de ipostazele în care

personajul este prezentat, o persoană care nu s-a descoperit încă pe sine și luptă pentru a schimba asta. Nemo este un personaj controversat și, deși, având în vedere faptul că apare redat din mai multe unghiuri, vei avea impresia că ai ajuns să-l cunoști, să-i intuiești acțiunile și să-i identifice trăirile, îți vei da seama că te înșeli, pentru că nu toate perspectivele sunt reale.

„Atâta vreme cât nu alegi, totul rămâne posibil”, aceasta este ideea pe care se bazează filmul și care se materializează într-o replică a unui Nemo-copil, aflat în fața unui raft cu prăjituri. Reacția personajului este surprinzătoare: nu-și cumpără nicio prăjitură, pentru a-și păstra posibilitatea de a alege. Însă nu această hotărâre reprezintă decizia esențială pe care Nemo trebuie să o ia, nu, situația devine grea de-abia în momentul în care el trebuie să aleagă cu care dintre

părinți o să rămână, în urma divorțului lor. Mr. Nobody este de fapt un copil ce stă pe peronul unei gări, cu privirea oscilându-i între mâna mamei și cea a tatălui. Pe care să o apuce? Cu cine să rămână?

Sunt prezentate două variante ale vieții lui Nemo, din care se formează altele. Într-una, protagonistul se urcă în trenul deja pornit și pleacă alături de mama lui în New York, iar, în cealaltă, acesta rămâne cu tatăl său în orașul natal. Incertitudinea apare în momentul în care celui ce vizionează filmul nu i se oferă niciun indiciu pentru identificarea variantei reale a poveștii. Ce s-a întâmplat de fapt cu Nemo? „Atâta vreme cât nu alegi, totul devine posibil.” Salvarea poate veni din povestea-carapace a unui Nemo de 117 ani, aflat într-o lume străină noastră, ca singurul om muritor rămas, care încearcă să-și evoce trecutul. Secvențele apărute în film sunt prezentate ca amintiri segmentate ale acestui Mr. Nobody îmbătrânit, ce suferă de probleme cu memoria și astfel incertitudinea vizionatorilor ar putea proveni din incertitudinea lui, însă nici măcar realitatea acestei povești nu poate fi validată.

Filmul nu este valoros doar datorită acțiunii, datorită sferei de mister în care el este învelit, ci mai ales datorită detaliilor, datorită naratorului, a secvențelor-poezie și a replicilor-sentință sau a ideilor sugerate. Copiii își aleg părinții. Cum pot bebelușii să-și dea seama că există atâta vreme cât nu se pot vedea? „De ce sunt eu și nu altcineva?” Chiar dacă am putea afla cum ne-ar influența o alegere viața, tot n-am putea să alegem. Cum de poate fi tata în cameră cu noi și în același timp și la televizor?

Primul și ultimul dans (I)

- Nu îmi întoarce spatele! Țipa ea după ce a căzut în genunchi prinzându-l de mână și plângând cu hohote.

- Doamne! Helena, calmează-te! Și, te rog, nu plânge. Știai prea bine că aveam să ajungem aici odată și odată. Pur și simplu nu am de ales, i-a răspuns el.

El i-a întins mâna și a ajutat-o să se ridice. O privea oarecum compătimitor, iar ea se ruga cerurilor în gând ca el să nu o părăsească. Însă, decizia lui nu putea fi schimbată. Plânsul ei s-a liniștit treptat, dar respira puțin greu ca și cum durerea sufletească i-ar fi încetinit bătăile inimii. El i-a adus un pahar cu apă rece, dar ea l-a refuzat. El i-a sărutat fruntea, și-a cerut iertare încă odată. S-a îndreptat spre ușa deschisă a unui dulap pentru a-și lua haina. S-a întors și i-a spus:

- Sper că vei fi bine.
- Doar...pleacă, i-a răspuns ea privind în gol.

El a ascultat și a părăsit camera închizând ușa. Ea stătea pe pat în camera decorată cu postere reprezentând trupele ei preferate de rock. Și-a lăsat capul pe perete și nu își putea controla lacrimile și gândurile negativiste. Se simțea lipsită de viață și nici măcar nu i-a răspuns Danei (prietena ei cea mai bună)

când a sunat-o. Nu simțea că vrea să vorbească cuiva atunci, în starea în care se afla. De obicei, când era abătută sau furioasă, lovea sacul de box din celălalt capăt al încăperii. Nu că ar fi avut o cameră foarte mare, dar știa să își organizeze bine spațiul în care locuia. Patul ei se afla așezat în lățime, lipit de peretele stâng al camerei, iar la peretele opus se afla ușa din lemn bine șlefuit. Pe acel perete și față în față cu patul se afla dulapul, iar pe peretele dintre acestea era o fereastră.

Helena s-a ridicat cu greu și mai mult își târa picioarele ca o fantomă. A ridicat mânușile de box, dar nu era în dispoziția necesară pentru a lovi sacul. Așa că s-a lăsat să cadă înapoi pe pat, s-a învârtit în plapumă și a adormit.

Studio-ul de tatuaje arăta oarecum melancolic. Ea mergea fără viață și arăta de parcă era un cadavru abia trezit din somnu-i veșnic. Cobora scările greu și încet. După ce a atins podeaua, s-a uitat în jur. Căuta o sticlă de bere, alcoolul fiind ajutorul ei în momentele grele. Spre dezamăgirea ei, nu a găsit nimic. Tocmai a realizat că simțea nevoia unei zile libere, dar afară era prea frig. Iarna nu era deloc anotimpul preferat al Helenei: aerul era rece,

trotuarele înghețate și vremea nu prea inspira poftă de ieșit din casă. A oftat, a luat mănușile de box și s-a întors în camera ei. Lovitul sacului de box o detensiona în majoritatea situațiilor. „Nu văd ce rău ar putea să îmi facă asta”, și-a spus ea.

Helena era sus lovind sacul pe ritmurile celor de la Disturbed, când prietena ei cea mai bună a intrat în studio. Muzica ascultată de Helena se auzea pe o rază destul de mare, așa că Danei nu i-a fost greu să ghicească unde se afla „sora” ei. Dana a urcat scările, iar cu cât se apropia de camera Helenei, muzica se auzea din ce în ce mai tare. A pătruns în încăperea fără să bată la ușă, s-a îndreptat spre stereo, a dat muzica mai încet și a întrebat:

- Ce e cu fața asta? Ce-ai pățit?
- Am fost părăsită, a răspuns Helena, după care i-a dat un picior zdravăn sacului.
- Oh, îmi pare rău...
- Lucrurile ar fi putut fi altfel, ce-i drept, dar nu are rost să ne gândim la asta, a răspuns Helena la cuvintele de consolare care nu prea aveau efect.

Pe fața Helenei nu se putea vedea mare lucru. Părea că nu i s-a întâmplat nimic. Parcă nici măcar o suferință nu a străbătut ființa ei în urmă cu două zile, interval în care se putea spune că era un „cadavru umblător”. Acum părea să aibă mai multă poftă de viață. S-a întors spre Dana și a întrebat-o:

- Cărui prilej îi datorez vizita ta?
- Nimic special, vroiam doar să te văd și mă gândeam că ar trebui să ieșim, dar starea ta îmi spune că asta nu se află pe lista ta de activități sau cel puțin nu în acest moment.
- Ai o intuiție bună, dar am să mă descurc.

Dana nu a mai spus nimic. Adevărul era că ea era prietenă bună cu Helena doar când afacerea ei cu studio-ul mergea bine și își petreceau nopțile de vineri prin diverse baruri în care se asculta muzică rock. Dana nu avea o fire complicată. În fond, ce poate fi de neînțeles la o persoană egoistă, orgolioasă și căreia nu îi păsa decât de propriul bine? În schimb, Helena era ceva mai altruistă, dar nu toți se bucurau de bunătatea ei. Ea bănuia că prietenia Danei era mai mult de fațadă, dar îi plăcea să își petreacă timpul cu ea. După un pahar sau două, Dana devenea extrem de haioasă, iar Helena făcea haz maxim de ea.

Helena era o persoană suficient de puternică, dar încă mai avea puncte slabe. Își ascundea sensibilitatea față de ceilalți și mulți rămâneau surprinși când descopereau partea aceea a ei. Helena era mereu sigură pe ea și nu părea să aibă frică de nimic. În general, ea se înțelegea bine cu oamenii fiind o fire sociabilă, dar existau și cazuri în care își arăta colții. Dana, în schimb, era mai rezervată și habar n-avea că Helena știa cum e „sora” ei, dar nu lua măsuri. Până la urmă, Helena nu era chiar nemiloasă. Avea o fire nu tocmai calmă, înfuriindu-se repede, dar asta nu înseamnă că nu era o persoană bună. Știa și ea că nu se putea lupta cu natura ei, dar nu dorea să o arate. I se părea că bunătatea trebuia arătată doar celor care fac ceva să o merite.

Au coborât amândouă scările, au căutat prin frigider ceva de băut (se așteptau la ceva mai bun decât niște sucuri, dar era mai bine decât apă plată sau nimic) și au început să își spună tot felul de glume în timp ce stăteau pe două scaune din spatele unei teighele vechi din lemn. Helena râdea cu poftă la fiecare glumă care o găsea amuzantă, dar ce nu știa Dana era că râsul acela nu exprima neapărat veselie. Deși Helena părea a fi bine, veselia ei era ca un val pe nisipul unei plaje: vine și pleacă imediat. Cu toate astea, ea încerca să treacă peste starea aceea și să nu lase durerea să o doboare, dar avea nevoie de sprijin, chiar dacă nu ar fi recunoscut sau știut asta.

continuare din numărul precedent

THE RAVEN (II)

“Julia, I cannot stop thinking of you!” He added in the end, almost crying it all loudly, covering another thunder that spawned relentlessly from within that mosaic of clouds, this ever-complex act of Gaia, Mother Nature. Fred knew it was enough for him and so he let himself fall asleep. Closing his eyes right away, he entered dreams and nightmares and passed through them at incredible speeds, seeing himself as a traveler through space and time, taken by the hand and guided into this strange, misshapen world by a tall man dressed in black. No matter how hard he tried, Fred could not unravel the face of his mysterious guide and he discovered that he himself couldn't move. Everything was bound to the floor which seemed to be pulsating to the rhythm of that old clock on the wall in his room. As the clock struck twelve, the raven's eyes appeared before Fred again. The pulsations continued, now connected to the bird's demonic eyes, as a grave voice filled the silence in his dream:

“Fear me not, child of time.”

“Who is this?” Asked a fearful Fred Lloyd, now trying to let go of his guide's hand, but unable to do so.

“I have come to rescue you and give you otherworldly pleasures that could overthrow your sorrows, all this for forever. You can be my Faust... alas, I am your Mephistopheles, harbinger of Paradise.”

Having heard that, Fred managed to suddenly pull his hand out of his guide's. He looked at the tall man as he slowly turned his head around. The pulsations were getting stronger. The space around them seemed to bend to form the outlines of that old clock. “ATCF” was written on the weird, immaterial walls. Fred saw the man's face. Eyes were hallucinating and deprived of mortality... He had a long beak. He opened it and let go of a terrible scream. The weird apparition emanated ghostly pulses now, following the pattern of the world around them. During the chaos, the weird entity removed its top hat. Out of its head, several crows came out and flew towards Fred. Even more were summoned out of

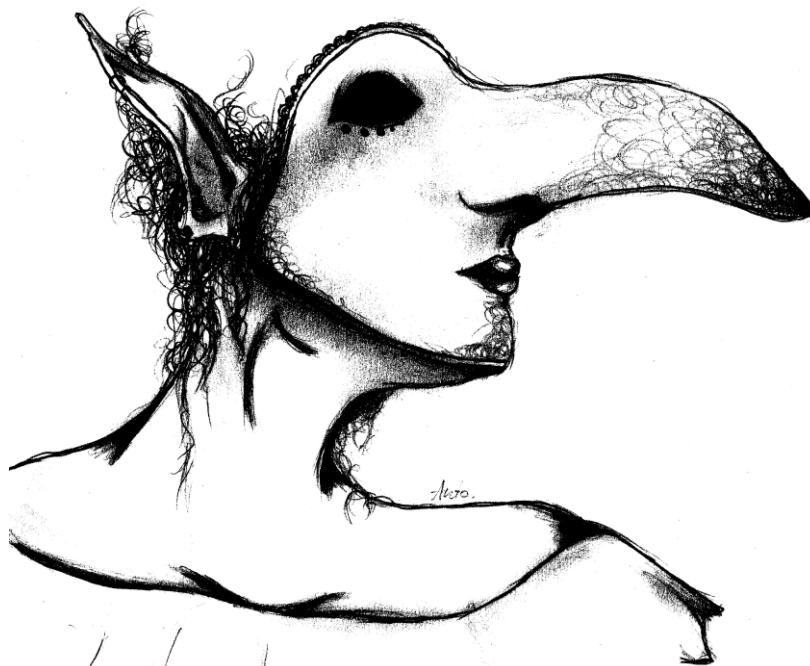

the hat. Then the young man woke up, confused and dazed to the bottom. What had happened? "This couldn't have been an ordinary nightmare." He thought. Alas, the writer jumped on his bed and fell asleep again. This time he managed to live on through the night... with no further nightmares involved. The sky kept on crying outside. Another lightning broke the darkness while its thunder shoved light into the faces of the macabre, the devilish macabre... Before leaving the carcass, one of the crows flew near the writer's window. The next lightning sparked the demons into its eyes... It opened its beak and made a screaming sound similar to the creature in Fred's sleep. As it flew away, a perfect, black feather detached from its back. The feather landed on the window sill and there it stayed, untouched and not blown by the winds of that ill and dark night. The sable ambience lived on through the amazing obscurity... The crows could still be heard singing dirges in the distance as something was being brewed... something stirred in the Luciferan sight that dominated the raven's eyes.

As soon as he woke up, Fred started thinking about one thing: his poem published on the local newspaper, "The Brownsville mag". He called the editors and delivered his message. They all listened. The writer didn't hesitate a second and went straight to the editorial building to meet the chief-editor of the newspaper. He drove his old Plymouth through the streets while seeming to have almost forgot that terrible nightmare. The gross images that were summoned that night in Fred's sickened mind were inhumane and disturbing. Deeper cerebral anomalies will be called forth when the supernatural will choose to abhor the natural and overcome it with force. Once, a talking raven used to come and speak to a dark poet about its journeys through love and life and hate. It had a name. It was shrouded in mystery and suspense. The dark clouds have long lifted and Nevermore

disappeared in time as did his interrogator whose name isn't necessary to be mentioned. Now, the ravens are much darker and serious about their affairs. These birds are an enigma coated in a bleak horizon of poisoned thoughts than can easily spark darkness in the sickened minds of poets. These poets mark the advent of an inner truce. The symbolism of the raven and its harem of crows is of a pure thrill. The fantasies surrounding the myths were growing darker and stronger with every night passing in Brownsville. The

line between reality and fiction was being thinned by otherworldly factors, spawns of hollow suns and cracked nebulas of time and space, untouched by time and space, locked somewhere in a deep field of limbo. The abyssal oblivion was slowly but surely erasing the boundary between reality and fiction. Pitch black essence poured into Fred's heart. Demonic fires were lit that night, during the writer's sleep.

"The Brownsville mag" did not accept his poem. As he arrived at the newspaper headquarters, Fred started remembering the night he wrote it all to his love. He was thinking of Julia all the time. He considered her his last real reason to live. The writer got out of his classical Plymouth in a hurry and headed for the door. The guardsman greeted him:

"Good day to you sir. How can I help?"

"I need to see John Romero, head editor of the newspaper. Business affairs."

The guard led him through the main hall immediately. People around them were working in shifts to accomplish multitudes of tasks. It was 1933 and there weren't many technological means available to the blue collar workers. They kept sweating. A storm didn't hesitate to show up in the end and the ground was given rain again. Thunders kept swaying the atmosphere and lightning pierced through it like there was none. This devilish storm was iconic and immensely powerful. Rays of light disappeared and it was clear that the sun had lost this battle to an extent. It retreated, sullen, chortling its pain away in the timeless clouds.

"This is Mr. Romero's office." Said the guard finally.

Fred thanked him and entered Romero's room. The middle-aged businessman was speaking on the phone. As soon as he finished he addressed Fred:

"Who are you and what do you want? Have we arranged for a meeting, Mr. ...?"

"Fred. Fred Lloyd. I am the one who wrote the poem "Canvas of the night"."

"Yes, I remember. Unfortunately for you, this poem didn't make it into our collection of published articles." The editor continued, firmly taking a pipe out of his pocked and lighting it in front of Fred, all after he finished his call.

"I would like to know your opinion on that poem and arguments on why it wasn't published."

"Kid, haven't I been clear enough already? This is an important newspaper and we cannot allow your "art" to appear on it. You poets nowadays are daydreaming and obsolete. We need new turnarounds and focal points in what resembles modern literature. I would kill myself rather than continuing to write such whatnot and thinking I could become something with it."

Mihai

Respir cu pauze de masă

Miros ca tine,
Vorbesc ca tine,
Respir ca tine.

Respir de parcă plămânii mei ar înghiți
tot oxigenul rezultat prin fotosinteză.

Respir greoi, cu pauze de masă
și tușesc frumos, ca un fumător.
(am auzit că se scumpesc țigările)

Respir în urechea ta,
Respir alb-negru,
Îți respir gustul de cafea
și aburii de tutun din palme.

Respir și respir...

Dar, oricum aș respira,
inima tot îmi bate-n stomac.

Gastronomie

Mi-e atât de dor de clipele
în care ne jucam amândoi cu mâinile
prin făină,
Topeam bucățele de amor
pe fruntea țigăii
și înghițeam în sec
după fiecare picătură de lapte
pe care o sorbeam de pe marginea paharului.
Priviri zaharisite se răsfângeau între noi
și era de ajuns un singur cuvânt
pentru ca liniștea să se spargă
în șoapte aromate.
Un fior subțire se ascundea
între oale și cratițe,
Dar noi mâncam clătite umplute
cu dragoste.

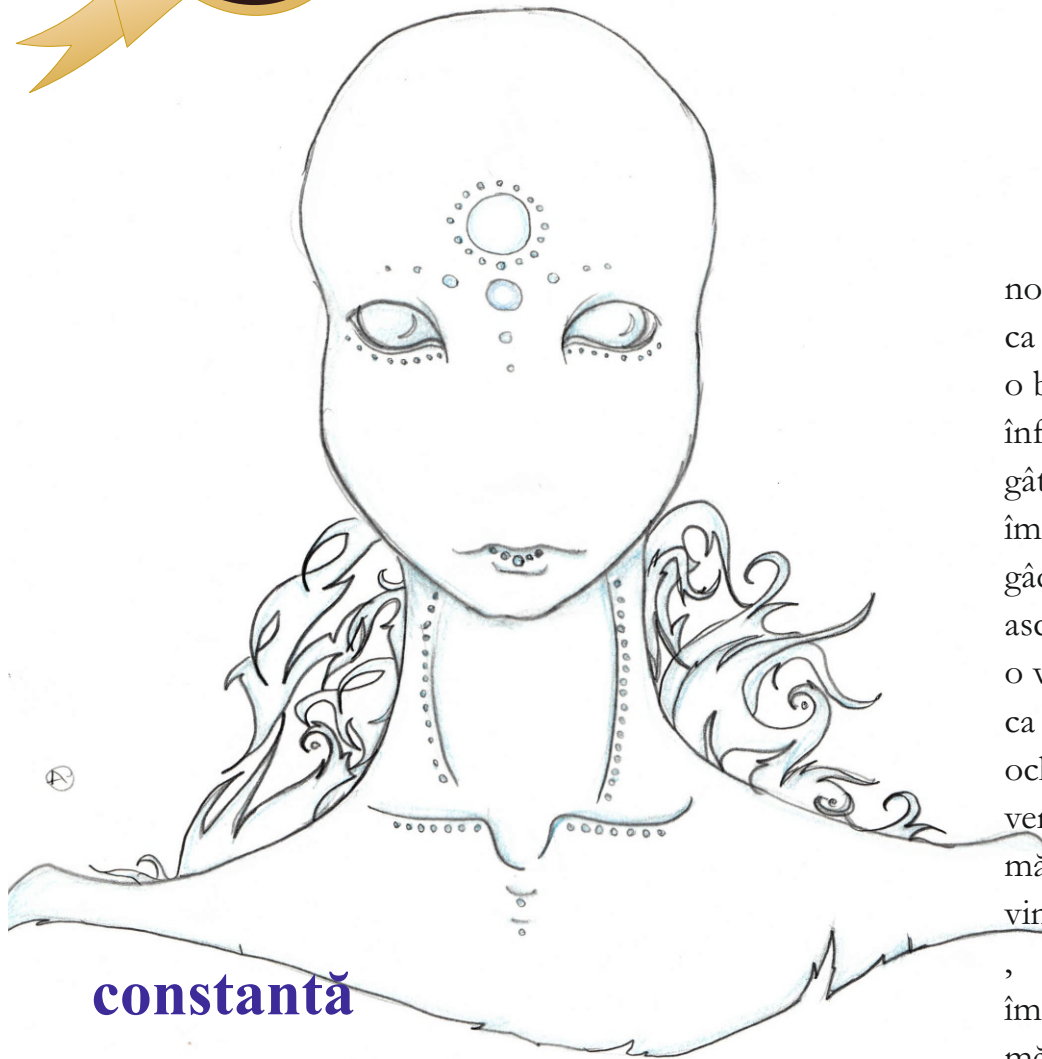
Avem un calorifer stricat

Aș intra cu totul în el,
m-aș ascunde între coastele lui.

Știu că nu e mult loc,
Dar m-aș înghesui.
Oare acolo, înăuntru, mai contează
că mama a ars mâncarea,
că am două absențe la istorie
sau că îmi vine să beau
de fiecare dată când sunt tristă?

Nu cred. Înăuntru lui e cald.
Are trei calorifere care funcționează la capacitate
maximă.
Înăuntru e liniște.
Vecina nu bate șnițele.
Soră-mea nu se ceartă cu mama.
Se aude doar un ticăit.

constantă

dragostea este când
ne plimbăm respirația
de mână prin parc
dragostea este când
stăm de-o parte și de alta
a mesei și mă lași să arunc
cu praștia litere în urechile tale
sau când îmi lipești luna de tălpi
și mă trimiți să cumpăr lapte
de la magazinul din colț
dragostea este în fiecare duminică.

Ale Te

Om

norocul a picat din cer
ca din pălăria unui magician.
o blană de iepure mă
înfășoară leneșă de după
gât.
îmi intră în urechi. mă
gâdilă.
ascult cum se târăște
o văd cu toate simțurile
ca și cum mi-ar fi apărut
ochi în torace , în stomac, în
vene.
mă gâdilă și tremur.
vine de oriunde și mă sufocă
,
îmi stă în gât.
mă strig cu gura din pomeți
blana se strigă
cu ecou în vene .

Ancuța

A renunța la

Am devenit trecut-
Cu care
Nu poți închide
Nicio ușă.

Am devenit muribund
De care te lovești
fără nicio
Expresie.

Dacă ai privi în
Mine, n-aș fi
Numai un
Gol
Prezent(at) ?!

Andreea

Voiaj în portretistică

Am zărit o domnișoară
Avea ochii apei pe care o cumpăr
Zilnic de la colțul străzii;
Borsec;
și buzele erau furate de peisaj.

Andreea

De venire

Ștefan există dimineața și uneori și seara. Ștefan strănută cel puțin o dată pe oră, acesta fiind modul în care își manifestă nemulțumirea față de lumea în care trăiește. Atunci, toți îi spun *sănătate!*, *noroc!* sau *să crești mare!*, dar el nu-i înțelege. Ștefan are 6 ani, degete subțiri, o mamă înnebunită după Rolling Stones și probabil că și vreo pisică. De fiecare dată când există, el se rotește. Întotdeauna spre stânga, pentru că nu știe unde este și ce înseamnă dreapta. Lui Ștefan îi plac acuarelele și mai ales primăvara, deși el nu există decât iarna. Dar nu știe acest nici lucru și de aceea se poate spune că este, în general, un copil mulțumit.

Într-o marți, Ștefan s-a trezit silabisind cuvântul primăvară. *Pri-mă-va-ră. Pri-mă-va-ră.* Deși știa să recunoască toate literele alfabetului, copilul nu putea, până acum, să formeze cuvinte. Îi venea doar să rostească interjecții și atunci, de frică, le ascundea între dinți, până se săturau să aștepte și se întorceau de unde au venit. Când a auzit șoapta, mama lui s-a speriat atât de tare, încât, prima dată, a crezut că ea a fost cea care a rostit-o. Și lui Ștefan i-a fost foarte teamă când și-a văzut cuvântul, pentru că nu știa ce și de unde e, i-a fost atât de teamă încât s-a ghemuit sub plapumă și a început să țipe.

Dar nu s-a mai putut opri din vorbit: *pri-mă-va-ră, pri-mă-va-ră, pri-mă-va-ră.* La a 20-a silabă, s-a obișnuit totuși cu acest gest. Mamei lui i-a luat mai mult (50 de silabe) până să-și dea seama că șoapta era a lui Ștefan și nu a ei, până să înceteze să se mire cum de poate vorbi cu gura închisă și cu voce de copil. De atunci, Ștefan a început să umple fără să vrea fiecare cameră în care se afla cu *pri-mă-va-ră*, clădind cuvânt peste cuvânt, până când nici nu mai puteai respira de câte șoapte erau într-un singur loc.

Totuși, lui Ștefan îi plăcea în continuare primăvara, dar nu știa prea bine ce era ea. Nu

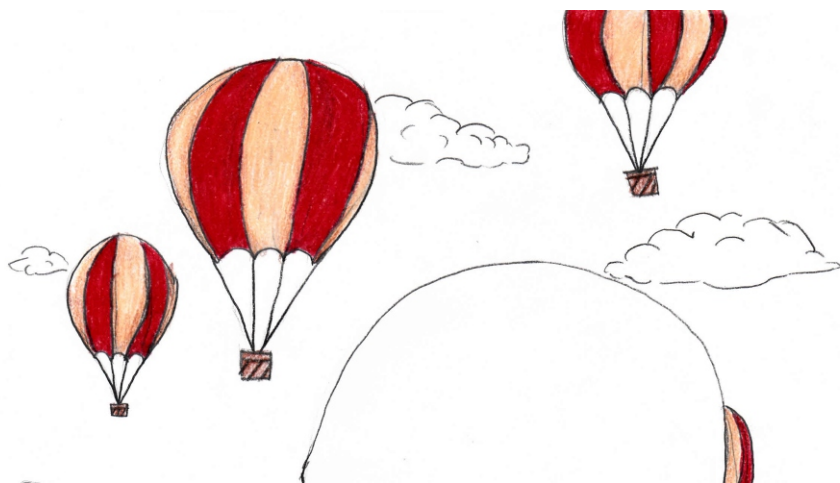
Yordy
-2012-

știa că urmează după iarnă și credea că se află peste tot. Credea că soarele era pâinea aceea, pe care mama o pregătea în fiecare seară în cuptor și că trebuia să o împartă cu bunicul, ca să-i treacă și lui frigul. Ascundea tot timpul în buzunar câte o firmitură, ca să-i țină de cald. Și, când asta nu funcționa, își picta o pată galbenă pe palma stângă și își dădea cu mâna pe la ochi, crezând că soarele poate răsări din liniile palmei sale. Dar nu știa că soarele și apune.

Ștefan își petrecea o oră din fiecare existență a lui culegând florile-abțibild de pe perete și plantându-le în grădina din spatele casei, că așa a văzut el într-o imagine ce a rămas neacoperită de cuvântul *pri-mă-va-ră*: că florile cresc din pământ și nu din pereți. Când mama i-a arătat o imagine cu Micul prinț, copilul a crezut că el este personajul din cartea lui Saint-Exupery și că trandafirul de acolo este una dintre florile sale. De atunci, Ștefan a început să aibă și mai multă grijă de abțibildurile lui. Aștepta să existe doar ca să-și poată îngriji florile. Mama îi pune a-pă în gă-lea-tă și el o vărsa peste pământul acela *alb* care arăta fix ca salteaua lui, care se numea *ză-pa-dă* și sub care se aflau abțibildurile luate de pe perete.

În acea joi, spre surprinderea tuturor, Ștefan a existat și după-masa. Mama lui, evident, s-a speriat: cum putea să fie copilul ei și după-masa? Cum să procedeze? Ea nu știa ce făcea Ștefan în timpul în care nu exista și nici ce putea face atunci, când exista, deși nu trebuia să existe. Pentru că nu își putea da seama cum să se descurce cu situația, mama copilului s-a așezat pe pat și încerca să se convingă că ceea ce se întâmpla nu era real, că doar i se părea. Ștefan și-a luat lopățile pe care nu a folosit-o niciodată, din cauza inexistenței lui din timpul verii, și târând în urma lui *pri-mă-ve-ri-le* ce se înmulțeau din secundă în secundă, a mers în grădina din spatele casei. A săpat o groapă și, tot cu lopățile, a adunat toată *ză-pa-da* în ea, a îngropat-o. Până atunci credea că pământul era alb, că *ză-pa-da* era pământ. S-a așezat în noroiul de-abia descoperit și a început să plângă, până când toate *pri-mă-ve-ri-le* s-au transformat în sughițuri. Apoi, din minte i-a venit cuvântul *po-ves-te*.

Ale Te

Scuză-mă, dar mă cunoști!

Mi s-a propus să scriu un articol pe o anumită temă, propunere pe care bineînțeles, am acceptat-o, dar am așteptat puțin timp tocmai pentru o mai bună aprofundare. Este vorba despre banalul salut. Da, ați citit bine, salutul, sau mai bine zis lipsa lui în momentul în care te întâlnești cu cineva cunoscut. Mergând pe motto-ul „cere și ți se va da”, am reușit să studiez

bine acest aspect, astfel că îmi pot exprima și eu, nemulțumirile.

Acțiunea *complicată* de „a da bună ziua” se desfășoară pe etape, cum ar fi: întâlnești o persoană nouă, faci cunoștință, o vezi pe stradă, la școală, într-un anumit local sau la bunica la țară, și îi semnalezi, cât de discret vrei tu, că ai văzut-o. Ideal ar fi să emiți o serie de sunete articulate, gen: Salut, Bună. În această etapă, cunoștințele de limbă străină- studiată sau nu la școală-, te pot ajuta: Ciao, Hi etc. Poți să faci și cu ochiul, numa' să îi dai de înțeles că i-ai observat prezența. Dar comoditatea a devenit cam mare, în ultima vreme, sau să fie indiferență? Sau, poate, a întoarce capul și a te uita la o persoană nu-i *prea* „mainstream”?

Sunt atât de multe situații în care unii oameni devin invizibili, iar ceilalți uită de bunele maniere încât, dacă o să încep să le înșir pe toate, dimensiunea acestei rubrici ar crește considerabil. Când nu ești salutat sau –mai grav- nu ți se răspunde la salut, te gândești la ce-i mai rău: că persoana în cauză nu vrea să salute, că se uită „prin tine” și nu te vede. Dar, poate are și omu' o zi proastă, și-o fi scrântit glezna motanul bunicii și simte el durerea. Cine știe? Însă, dacă se întâmplă asta de mai multe ori, ar trebui să îi spună cineva să ducă pisica la veterinar și să se mai uite pe stradă la persoanele pe lângă care trece, nu de alta, dar poate-și amintește de faza aia cu „bună ziua”.

Nu doar adolescenții sunt cuprinși de această febră a „orbului”, însă ei suferă de o formă agravată, potențată de căștile din urechi, pe care, să fim serioși, nu le scoate nimeni dacă piesa-i faină. Liceanul zilelor noastre nu este rău intenționat. Îi vezi cablurile de la căști, știi că-i în lumea lui. Inutil să încerci să-l răpești de acolo, doar ca să te vadă pe tine. Fără aceste dispozitive, el ar trebui să te salute, în cazul în care ați făcut cunoștință, sunteți prieteni pe facebook și ați vorbit în total mai mult de 2 ore. Dar, de multe ori, adolescentul te consideră doar un alt trecător, locuitor al orașului, se uită prin tine ca printr-o perdea și-și continuă drumul.

Bineînțeles, există și adulți care nu se salută între ei. Motivele sunt nenumărate. Ba că și așa se văd toată ziua, principiu aplicat, de obicei, între colegi- nu se pune, ba că-i prea dimineață, nici

asta nu se pune, ba... Dar să nu mai lungim vorba. Salutul, pe lângă faptul că este un fel de „must have”, asta dacă ești exigent cu tine, mai este și simplu ca „bună ziua”: te întâlnești cu un cunoscut, îl saluți și mergi mai departe, chiar dacă, poate, nu mai comunică nimic cu el toată ziua. (deh, soarta!). E de la sine înțeles că, dacă vezi o persoană de mai multe ori în aceeași zi, nu îi spui de fiecare dată „Salut”, dar ar fi frumos să-i arăți că ai văzut-o, chiar și a 7-a oară.

Cel mai fericit caz este cel în care nu trebuie să faci cunostință de 5 ori cu o persoană pentru a te ține minte și nici să vorbești cu ea nu știu câte săptămâni pentru a te saluta, pentru că ea o face oricum, deoarece te știe din vedere. Acest respect pentru o persoană cu care nu ai avut contact direct îl prețuiesc cel mai mult și consider că ar trebui să fie unul dintre cele mai apreciate gesturi. Și cum „la ce zboară trebuie tăiate aripile”, astfel de persoane sunt descurajate de acest obicei prin ignorarea demersului de către cei salutați. Indiferența- în cel mai fericit caz- ia locul bunului simț și începem, din nou, să ne întrebăm de ce trăim într-o lume atât de nepăsătoare.

Totul ar fi perfect dacă unii ar face efortul de a răspunde salutului adresat, în loc să caute ozn-uri sau alte obiecte, pe cer, pe pereți sau în mai știu eu ce alte locuri. Nu cer mult, doar un semn de respect. Vă înțeleg dacă nu aveți timp nici măcar de un „sal”, dar o privire și un dat din cap... Hai, că nu-i nici greu și nici prea mult...

Tea

Let's take a break!

Codul lui Rebreanu
Anul III, nr. 2, apr.-iun. 2013

The Witcher 2: Assassins of King

The Witcher 2: Assassins of King este un joc din categoria RPG Fantasy, dezvoltat de studio-ul polonez CD Projekt RED și lansat pe 17 mai 2011, bucurându-se de un imens succes internațional, vânzând nu mai puțin de 1.7 milioane de copii într-un an de la data lansării.

La fel ca predecesorul său, The Witcher, jocul se inspiră din romanele cu același titlu ale autorului polonez Andrzej Sapkowski și își desfășoară acțiunea în regatele nordice, cele mai importante fiind Redania, Kerack, Kaedwen și Temeria. Cea din urmă găzduiește fortăreața Kaer Morhen, cu rol principal în războiul contra elfilor din Nilfgaard.

Acțiunea urmărește povestea lui Geralt of Rivia, unul dintre ultimii „witcheri” rămași, supranumit și „The White Wolf” (Lupul Alb), principal erou al bătăliei din Brenna, cea mai însemnată bătălie a războaielor nilfgardiene. „Witcherii” sunt oameni răpiți de la casele lor încă din copilărie și duși la fortăreața KaerMorhen unde, sunt genetic îmbunătățiți și instruiți pentru a lupta cu diversele creaturi ce străbat Temeria (metoda folosită este similară cu cea pe care o folosesc cavalerii Jedi din Star Wars). Ei sunt înzestrați cu puteri speciale, diferite de la un „witcher” la altul, acestea incluzând alchimie, magie și mânăuirea sabiei de argint, care, împreună cu capul de lup, reprezintă marca fortăreței Kaer Morhen.

În acest review am insistat mai mult asupra poveștii jocului, deoarece ea îl face să fie deosebit față de restul. Ca să fiu sincer, nu prea am ce comenta la capitolul grafică și gameplay, acestea fiind de nota 10 (cu modestie). Acest joc este un „must-play” pentru orice gamer și n-o să fiți dezamăgiți dacă-l încercați. Recomand să-l jucați la căști, deoarece jocul vă va tura calculatorul, dându-vă impresia că vă aflați în aeroportul „Henri Coandă”.

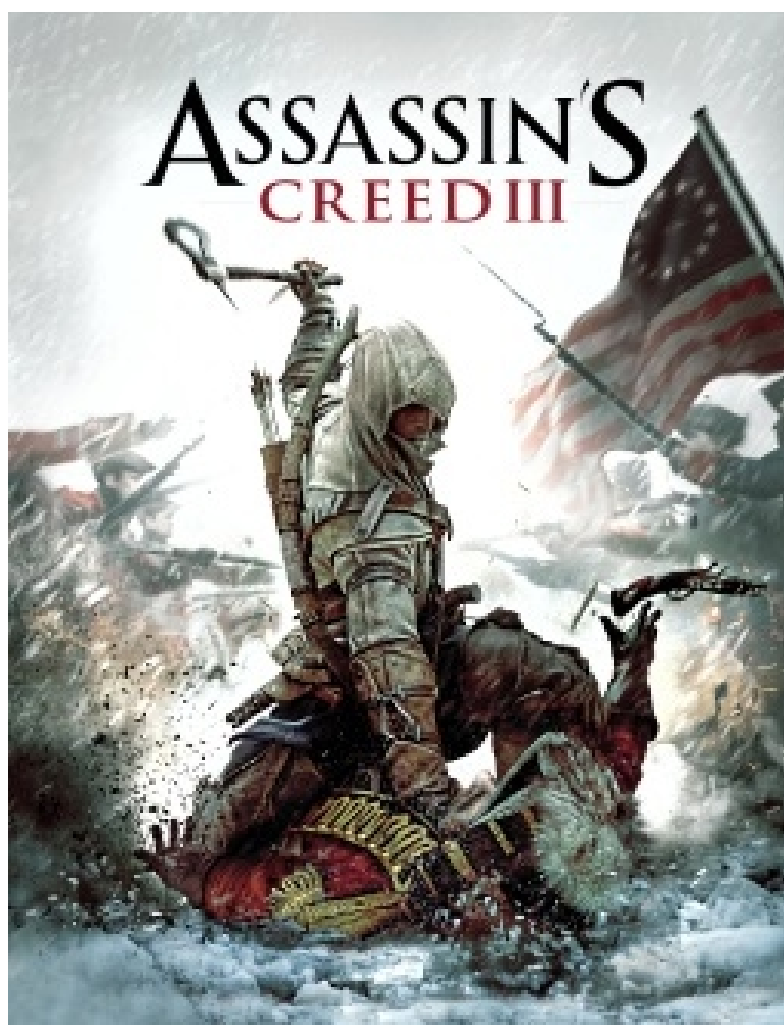
Rating: Awesome! O_O

Selva'

ASSASSIN'S CREED III

Nu cred să existe vre-un gamer care să nu fi auzit de seria Assassin's Creed, succesorul seriei Prince of Persia al celor de la Ubisoft, mai ales în materie de platforming și dynamic combat. Începând cu primul titlu din 2007, care s-a bucurat de un success enorm, apoi cel de-al doilea titlu din 2009, care exact cum spune numele a fost de două ori mai bun, au început să apară titluri din această serie anual, în 2010 cu Brotherhood, în 2011 cu Revelations iar anul acesta cu Assassin's Creed III, fiecare joc din serie a adus îmbunătățiri mai mici sau mai mari față de titlul anterior.

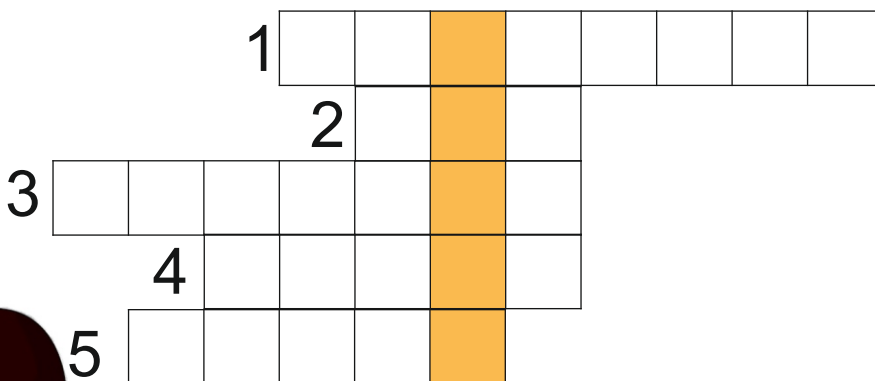
Ei bine, nici AC III nu se lasă mai prejos față de celelalte titluri, ba chiar aduce un motor grafic complet nou și îmbunătățit, numit Anvil Next, al celor de la Ubi, care ne pune în față o lume vie, mult mai dinamică și extrem de realistă și o mecanică de combat mult mai alertă decât cea din titlurile anterioare. Jocul se axează de această dată mai mult pe partea naturală a lumii, pe cățărutul prin copaci, pe alergatul prin pădure și pe saltul la sută de metri garduri decât pe partea urbană cum a fost în celelalte jocuri. Povestea este și ea în regulă, continuă povestea faimosului Desmond și introduce totodată și un nou descendent al acestuia, dar nu o să vă fac mai multe spoilere, vă las să aflați singuri. Jocul este foarte bun, iar, dacă ești fan AC, îl vei juca oricum, dacă nu, totuși merită încercat.

Andrei

Let's take a break!

Codul lui Rebreanu
Anul III, nr. 2, apr.-iun. 2013

Caracterizare

1. Festival cu domnițe
2. Minge de foc
3. Elemente de ... și analiză matematică
4. ... cu bomboane
5. Îl rezolvi acum.

see you in 2023